

GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

STYCZEŃ 1966

Spis treści na m-c styczeń 1966 r.

STOLICA APOSTOLSKA

1. Sacra Paenitentiaría Apostolica - Officium de indulgentiis 1

EPISKOPAT POLSKI

1. List Pasterski Biskupów polskich po zakończeniu Soboru
Watykańskiego II 2

BISKUP GORZOWSKI

1. Schematy kazań dla młodzieży 5
2. Schematy kazań dla dzieci 13

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

1. Z pielgrzymki do Ziemi św. IV., Ks. Dr Wład. Sygnatowicz 21
2. Jubileusze kapłaństwa 24
3. Z kroniki Diecezji okł.

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9413/1

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 10

Gorzów — styczeń 1966 r.

Nr 1

STOLICA APOSTOLSKA

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Officium de indulgentiis

BEATISSIME PATER,

STEPHANUS Card. WYSZYŃSKI, Archiepiscopus Varsaviensis, occasione anni iubilaris, quo durante sollemnia ob sacrum Poloniae Millennium in singulis dioecesibus eiusdem Ditionis a die 1 ianuarii 1966 ad diem 31 decembris eiusdem anni celebrabuntur, humiliter petit gratias spirituales quae sequuntur;

I. **Indulgentiam plenariam** a christifidelibus confessis, sacra Communionem refectis et ad mentem Sanctitatis Tuae pie orantibus lucrandam: 1. semel praedicto tempore, si quamlibet ecclesiam devote visitaverint, ibidem renovantes, quavis adprobata formula, fidei professionem; 2. si peculiaribus anni iubilaris sacris functionibus, ab unoquoque Episcopo statutis, pia mente interfuerint; 3. si ad invisendum pietatis causa Sanctuarium Claromontanum vel ad aliquam Cathedralem Ecclesiam vel etiam ad quodlibet Sanctuarium ab Episcopis designandum **turmatim** peregrinati fuerint; II, **Indulgentiam partialem quinque annorum** a fidelibus acquirendam, si praefatis sacris functionibus saltem corde contrito ac pie adstiterint; III, **Facultatem** pro singulis Episcopis ut opportuniore die, occasione praecipuae celebrationis anni iubilaris, impertiri valeant semel, ritu praescripto, Benedictionem Papalem cum adnexa plenaria Indulgentia lucranda a christifidelibus qui, uti supra dispositi, eandem Benedictionem devote acceperint. Petit insuper ut Poloni emigrantes, perdurante anno iubilari, Indulgentias, de quibus supra I. (sub nn. 1 et 2) et II., acquirere possint in ecclesia, quam ipsi frequentare solent.

Die 19 Novembris 1965.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SSmo D.N. Paulo Pp. VI sibi tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces. Praesenti **anna iubilari tantum** valituro. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

(L.S.)

(—) † Fernandus Cardinalis Cento
Poenitentiarius Maior

EPISKOPAT POLSKI

LIST PASTERSKI

Biskupów polskich po zakończeniu Soboru Watykańskiego II

Najmilsze Dzieci Boże!

Kiedy w kwietniu 1960 r. Sługa Boży Papież Jan XXIII zegnał grupę polskich biskupów, przybyłych do Rzymu dla złożenia sprawozdania ze stanu swych diecezji, powiedział do nich: „Mam głęboką wiarę, że Chrystus Pan przez Sobór powszechny wkracza w dzieje ludzkości”.

Dziś, po zakończeniu czteroletniej pracy Soboru jesteśmy świadkami, jak dokładnie spełniła się przepowiednia wielkiego Papieża. Sobór Watykański II wkroczył w dzieje ludzkości i obudził tak powszechne zainteresowanie, jak chyba żaden z dotychczasowych Soborów w dziejach Kościoła.

Jak każdy Sobór powszechny, tak i Watykański II był skierowany przede wszystkim ku wewnętrznemu odrodzeniu wiernych. Na tym, choć tak bardzo wzniosłym i koniecznym zadaniu Sobór nie poprzestał. Myśl i troska Papieża Jana XXIII i Jego Następcy Pawła VI sięgnęły daleko poza granice Kościoła katolickiego i objęły dosłownie wszystkich ludzi — chrześcijan, wyznawców religii niechrześcijańskich i niewierzących. Po raz pierwszy uchwały soborowe zostały skierowane do całego świata — nie po to, by kogokolwiek potępić, lecz aby wszystkim przybliżyć „zrozumienie tajemnicy Chrystusowej... że i poganie są współdziedzicami, współczłonkami w ciele i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię” (Ef. 3, 3—6).

I. Jako główny owoc modlitw i prac zgromadzonych w Duchu św. Ojców soborowych powstała **Konstytucja dogmatyczna o Kościele św.** Będąc żywym organizmem, Kościół nie tkwi w miejscu, ale wciąż postępuje w znajomości zwierzonego mu Słowa objawionego. Dlatego z biegiem czasu coraz dokładniej uprzytamnia sobie wewnętrzną swoją istotę oraz służebne i zdobywcze zadania wobec każdej odkupionej duszy. Sobór, ogłaszając konstytucje i dekrety, nie tworzy nowych prawd. Na odwieczne i niezienne prawdy, których jest stróżem, rzuca coraz pełniejszy i jaśniejszy promień, naświetlający niezgłębione bogactwa objawionej nauki.

Jakże wiele nowego światła rzucił Sobór na skarby **Liturgii św.**, wprowadzając swe dzieci w czynne uczestnictwo w Ofierze Eucharystycznej oraz modlitwie Chrystusowego Ciała Mistycznego! Święta służba liturgiczna, której sprawowanie powierzone zostało biskupom i kapłanom, domaga się od nich pasterskiej służby w stosunku do Bożego ludu. Dlatego Sobór zakreślił, zarówno biskupom, jak ich pomocnikom — kapłanom, szerokie ramy tego posługiwania. Wskazał również drogę pogłębienia i spotęgowania **życia zakonnego**, przygotowania **młodzieży duchownej** do sakramentu kapłaństwa oraz chrześcijańskiego **wychowania** młodzieży przez rodziny, parafie i szkoły katolickie. Wreszcie dokonał jakby „upełnoletnienia” katolików świeckich, uczestniczących na swój sposób w kapłaństwie Chrystusowym, przez dekret o apostołstwie laicku katolickiego. Przypominając wszystkim dzieciom Kościoła troskę o jego rozszerzenie w świecie Soboór ogłosił dekret o **działalności misyjnej Kościoła**, Matki i Mistrzyni wszystkich narodów.

Przedziwny i wielce użyteczny rozwój nowoczesnych sposobów przekazywania myśli niesie ze sobą, obok korzyści, pewne niebezpieczeństwa dla wiary i moralności. Dlatego w dekrete poświęconym wynalazkom poucza Sobór, w jakim duchu korzystać mają wierni z dobrodziejstw radia, telewizji, kina, oraz podkreśla użyteczność tych narzędzi przekazywania myśli do głoszenia Prawdy objawionej.

W Konstytucji dogmatycznej o **Bożym Objawieniu** Kościół wyjaśnia swoim dzieciom i wszystkim ludziom dobrej woli, w jaki sposób Bóg przemówił do ludzkości, szczególnie przez Jednorodzonego Syna swego. W deklaracji o **wolności religijnej** został jasno uwydatniony obowiązek szukania, a zarazem dobrowolnego przyjęcia zbawczej objawionej prawdy. Do przyjęcia w całej pełni Dobrej Nowiny ewangelicznej zaprasza Sobór w swym dekrete o **ekumenizmie** wszystkich braci odłączonych, a w dokumencie o stosunku Kościoła do **religii niechrześcijańskich** — wszystkich, którzy czczą lub szukają Boga.

Wreszcie, by w całej pełni otworzyć skarbnicę prawdy i łaski ludziom ery atomowej, Ojcowie Soboru, w obszernym oświadczeniu o **obecności Kościoła w świecie współczesnym**, podjęli dzieło niezapomnianej pamięci Sług Bożych Papieży Piusa XII oraz Jana XXIII, wyłożone w licznych encyklikach i przemówieniach obydwu Papieży, ostatnio zaś w dokumentach o Kościele jako Matce i Mistrzyni oraz o pokoju na ziemi.

II. Przez cztery lata biskupi świata katolickiego, zjednoczeni w Duchu św., poddawali się Jego kierownictwu. Chodzili w obecności Jezusa Chrystusa, niewidzialnej Głowy Kościoła. Trwali w promieniu miłosiernych oczu Maryi, Matki Jezusa i Jego Kościoła. Obradowali pod opieką św. Józefa. Mieli przed oczyma słowa Zbawiciela: „Wszyscy jesteście braćmi” (Mt 23, 8), oraz „by wszyscy byli jedno” (J 17, 11).

I my, biskupi polscy, którym danym było uczestniczyć w tym dziejowym wydarzeniu w życiu Kościoła, jednoczymy się z Wami w tej radosnej prawdzie, że Chrystus przyszedł na świat, aby dzieci Boże zgromadzić w jedno (J 11, 52). Przez zesłanie Ducha św. Zbawiciel świata sprawił, że pierwotny Kościół stał się jedną rodziną (Dz. 2, 44), a wierni „mieli jedno serce i jedną duszę” (Dz. 4, 32). To powe Zesłanie Ducha św., którym był Sobór powszechny, sprowadza podobną łaskę na Kościół św. W nim bowiem P. Jezus założył na nowo prawdziwą rodzinę Bożą i zaopatrzył wszystkich w potężną łaskę rodzinną: dla jednych przygotował ją w stanie kapłańskim i zakonnym, dla drugich w sakramentalnym życiu małżeńskim, dla wszystkich w życiu łaski i modlitwy świętej matki parafii, świętego kościoła diecezjalnego, świętego Tysiąclecia Chrztu Narodu polskiego, wreszcie świętej Matki naszej Kościoła powszechnego.

Zarówno Jan XXIII, jak i Ojciec św. Paweł VI od samego początku podkreślali, że najważniejszym zadaniem Soboru jest doprowadzić do **duchowego odrodzenia członków Kościoła św.** Uskutecznić się ono może jedynie przez ściślejsze związanie się z Osobą Chrystusa i przez pełniejsze uczestnictwo w łasce Tego, który powiedział: „Beze mnie nic uczynić nie możecie” (J 15, 5).

Zadzierżgamy bliższy związek z Chrystusem przez pogłębienie cnoty wiary św. Najwyższym wzorem w Kościele tej wiary jest Maryja. Ona też prowadzi nas do Syna drogą niezachwianej, żywej i owocującej

wiary w Chrystusa i Jego Ewangelię. Właśnie dlatego, że żyjemy w wieku olbrzymich zdobyczy umysłu ludzkiego i niebывałych triumfów techniki, uświadamiamy sobie wielkość Boga, którego mądrość i potęgę tym łatwiej odczuwamy, im głębiej wchodzimy w Jego dzieło stworzenia.

Zbliżamy się również do Chrystusa **przez cnotę nadziei**, ufając łasce naszego Odkupiciela, który „stał się nam mądrością od Boga, sprawiedliwością, uświęceniem i odkupieniem”. (I Kor. 1, 30). Uczestnicząc w niezachwianej nadziei Maryi, pielgrzymujemy poprzez pracowite lata życia ziemskiego ku niebu, gdzie jest nasza wieczna ojczyzna. Nie zamykamy przeto celu życia naszego w ziemskim dostatku ani w użyciu przemijających, a jakże często grzesznych radości, ale oczekujemy z ufnością przyjścia Pana naszego Jezusa Chrystusa.

Nade wszystko jednak łączymy się z Chrystusem i uświęcamy swoje życie **przez cnotę miłości**, którą obejmujemy z rozkazu Jezusowego nie tylko Boga, ale i wszystkich bez wyjątku braci. Dlatego Sobór Watykański II we wszystkich swoich dekretach podkreśla dobitnie obowiązek **społecznej miłości**, a swoim otwarciem się dla braci odłączonych, niechrześcijan i niewierzących stawia na wieczne czasy drogowskaz dla przyszłych pokoleń — iż mimo dzielących je różnic mają się wzajemnie miłować. Jest to wciąż „nowe przykazanie”, według zapewnienia samego Chrystusa, i wciąż żywe, a jakże konieczne wobec groźby powszechnej zagłady, której dzisiejszy świat najbardziej się obawia.

III. Szczególnie ważne wydarzenia, lub dłuższe etapy swej drogi, zwykli Kościół obchodzić uroczystym **latem miłościwym** czyli **jubileuszem**. Sobór Watykański II był nader ważnym momentem w dziejach Kościoła, by nie utrwalił go w pamięci wiernych. Z tego względu Ojciec św. Paweł VI ogłosił jubileusz dla całego Kościoła, który od daty zamknięcia Soboru, trwać będzie do uroczystości Zesłania Ducha św. roku 1966. Okres ten jest poświęcony dziękczynieniu za wielką łaskę Soboru i zapoznaniu się z jego uchwałami, w promieniach obfitszej łaski jubileuszowej.

Nie wątpimy, Najmilsi, że Kościół w Polsce u progu swego drugiego Tysiąclecia, po zakończeniu Wielkiej Nowenny, przyjmie ze czcią i radością obfity plon konstytucji, dekretów i uchwał soborowych. Na pewno przyczynią się one do odrodzenia życia chrześcijańskiego w jednostkach, rodzinach, w poszczególnych stanach czy zawodach. Już dziś otworzmy swoje umysły i serca na te nowe Zielone Świątki w Kościele Bożym.

Po Soborze Trydenckim i po Soborze Watykańskim I hierarchia polska i lud Boży wraz z wieloma innymi narodami katolickimi przyjęły i w czyn wprowadziły dekryty wspomnianych Soborów. Wy, Najmilsi! którzyście w tak wspaniały sposób, z niesłabnącą gorliwością towarzyszyli nam modlitwą i czuwaniem, pokutą i dobrymi uczynkami, nie pozwolicie nikomu się prześcignąć i w tej posoborowej pracy.

Zbawiciel oczekuje od was tej pracy. Jego zbawcze dzieło, wspólnym wysiłkiem, posuwamy naprzód. Na waszą współpracę liczy Bogurodzica Matka Kościoła św., gdyż nie ma dla Niej ważniejszej i bliższej sercu sprawy nad losy Jezusowego królestwa na ziemi. Wiemy, że nie odmówicie Chrystusowi, nie pominiecie głosu waszej wiernej Matki.

Na tę pracę, która trwać będzie szereg lat, błogosławią wam wszyscy wasi Pasterze Kościoła. Przyjmijcie, Umiłowane Dzieci Boże, nasze z głębi serca płynące ojcowskie przeżeganie: Niechaj was błogosławi wszechmogący i miłosierny Bóg † Ojciec, † Syn i † Duch Święty.

Dan w Warszawie, dnia 16 grudnia 1965 r.

Na konferencji Episkopatu Polski

Podpisali: Kardynał Prymas Polski
Arcybiskupi, Biskupi i Rządcy diecezji.

BISKUP GORZOWSKI

ROK JUBILEUSZOWY

1966

SCHEMATY KAZAŃ DLA MŁODZIEŻY

24. 4. 66. — II niedz. po Wielkanocy

Plan męczeńskiej śmierci św. Wojciecha

1. św. Wojciech życie swoje złożył w ofierze za wiarę.
2. Nie mniejszym bohaterem jest młodzieniec, który konsekwentnie daje świadectwo swej wierze przez postępowanie w jej duchu w każdej okoliczności życia, nie wstydząc się jej nigdy.

1. 5. 66. — III niedz. po Wielkanocy

1. Oblicze świata starożytnego w oczekiwaniu na prawdę.
2. Dobra nowina dla świata pogańskiego.
3. Owoce Ewangelii: świętość i bohaterstwo.

3. 5. 66. — Uroczystość Królowej Polski

1. Obchodząc tę uroczystość, świadczymy, że dziej związane są nierozdzielnie z Maryją.
2. Już od zarania naszych dziejów zakorzeniony był w sercach katolików kult dla M.B.
3. Młodzież polska winna przejąć na siebie to wspaniałe dziedzictwo, pogłębiając w swoim sercu miłość ku Bogarodzicy.
4. Przejmując to dziedzictwo pomodlę się za tych, którzy mi je przekazali.

8. 5. 66. — Uroczystość św. Stanisława Biskupa

1. Św. Stanisław nie zawahał się poświęcić życie w obronie deptanych przez króla zasad moralnych.
2. Nie wstydzić się swoich przekonań religijnych.
3. W miarę możliwości przeciwdziałać zepsuciu kolegów, zwłaszcza poprzez własny przykład.
4. Wyłączyć się świadomie z rozmowy, w której będą poruszane „niewłaściwe” tematy.

15. 5. 66. — Kościół prowadzi do Chrztu wszystkie narody

1. I ciebie doprowadził...

2. Czy zdajesz sobie jasno sprawę, coś otrzymał w momencie gdy woda Chrztu św. spływała na twoje czoło?
3. Czy jesteś wierny obietnicom Chrztu św., jakie w twoim imieniu złożyli Bogu twoi rodzice chrzestni?
4. Ponów obietnicę Chrztu św. dziś lub innego dnia przy wieczornym pacierzu.

19. 5. 66. — Wniebowstąpienie Pańskie

1. I my wszyscy mamy kiedyś wstąpić do nieba, dla tego celu stworzył nas Bóg.
2. Nasze wstępowanie do nieba powinno odbywać się przez całe życie.
3. Nie będzie miał swego wniebowstąpienia, kto za niebem nie tęsknił, kto nie usiłował pokonywać każdego dnia przeszkód (grzechu), zagradzających drogę do nieba.
4. Zastanów się szczegółowo nad jedną z moich wad, przemyśl środki poprawy.

22. 5. 66. — Niedziela po Wniebowstąpieniu Chrzest Polski

1. Dusza człowieka ochrzczonego to żywa świątynia Trójcy św.
2. Nie bezczęścić tej świątyni niegodnym dziecka Bożego postępowaniem.
3. W ciągu dnia przypomnę sobie, że Pan Bóg wybrał mnie na swoje mieszkanie, wyrażę podziękowanie i pragnienie wierności.

29. 5. 66. — Zesłanie Ducha św.

1. Ogień i wichry, symbole obecności i działania Ducha św. w sercach apostołów i wszystkich chrześcijan.
2. Duch św. gotowy jest i twoje serce rozplomić i wzbudzić w nim umiłowanie tego co piękne, szlachetne.
3. Od twojej dobrej woli zależy poddać się działaniu Ducha św. Trzeba jak apostołowie w wieczniku tego pragnąć i modlić się, by i na ciebie Duch św. ze swymi darami zstąpił.
4. W tym tygodniu w pełnieniu moich obowiązków będę się kierować motywem „dania ze siebie jak najwięcej”.

5. 6. 66. — Uroczystość Trójcy Przenajświętszej „Idąc tedy nauczajcie...”

1. Apostolstwo słowa
przykładu
modlitwy
cierpienia

9. 6. 66. — Boże Ciało

1. Przyjście Wcielonego Boga do ludzkiego serca, czy może być większe, bardziej pożądane szczęście dla wierzącego chrześcijanina?
2. Częsta Komunia św. źródłem wytrwania w Bożej łasce.
3. Czemu tak rzadko zbliżasz się do Stołu Pańskiego?
4. Przed wyjazdem na odpoczynek wakacyjny przystąpię do spowiedzi św. i Komunii św.

12. 6. 66. — Niedziela II po Zielonych Świątkach
„Wynijdz rychło na ulice...”

1. Bóg cię szuka, ściga, natchnieniami swej łaski, budzi nienasycony niczym stworzonym głód szczęścia pełnego, który tylko On może zaspokoić.
2. Wyjdz mu na spotkanie, przyjmując na siebie niosące wolność duchową słodkie jarzmo Jego przykazań.
3. Możesz zapomnieć o wielu sprawach, ale nie wolno ci nigdy zapomnieć i tej najważniejszej: Bóg jest moim Ojcem; Bóg mnie szuka...
4. W tygodniu poświęć kilka minut czasu aby nawiedzić Najświętszy Sakrament i powiedzieć Panu Jezusowi, że ja również Go szukam.

19. 6. 66. — Niedziela III po Zesłaniu Ducha św.

1. Zgubiona drahma i zbłąkana owca to obraz duszy człowieka, który zerwał duchową łączność z Bogiem i błąka się po manowcach świata, pełen niepokoju i rozczarowań.
2. Pozwól się schwycić ścigającemu cię swą łaską Dobremu Pasterzowi, który jedynie obdarzyć cię może wewnętrznym pokojem i nadać istotny sens twemu życiu.
3. Bez Bożej pomocy niemożliwy rozwój łaski Bożej w duszy. „Beze mnie nic nie możecie uczynić”...
4. W czasie letniego odpoczynku dobrowolnie nie opuszczę ani razu Mszy św. — aby nie stać się zgubioną owcą.

26. 6. 66. — Niedziela IV po Zesłaniu Ducha św.

1. Św. Piotr wtedy dokonał obfitego połowu, kiedy Chrystus znalazł się w jego łodzi.
2. Jeśli chcesz by płodnym było twoje życie na żywot wieczny, staraj się o żywą, bliską, wewnętrzną łączność z Chrystusem. „Trwajcie we mnie, a ja w was, a wiele owoców przyniesiecie”.
3. „Głębię duchową” mego życia podtrzymywać będę przez codzienną modlitwę rano i wieczorem.

29. 6. 66. — Piotra i Pawła — święto jedności Kościoła

1. Wszyscy ochrzczeni stanowimy jedną rodzinę — Kościół św.
2. Rodzina ta uświęca nas.
3. Moja odpowiedzialność za tę rodzinę
4. W okresie wakacji również będę się starał pamiętać, że swoim postępowaniem daję świadectwo imienia chrześcijanina, które noszę (przestrzeganie przykazań Bożych, obecność na Mszy św. niedzielnej).

3. 7. 66. — Niedziela V po Zesłaniu Ducha św.

„Jeśli tedy ofiarujesz dar twój do ołtarza...”

1. Należy mieć serce otwarte do zgody, inaczej modlitwa nie będzie skuteczna.
2. Uczynić pierwszy krok w kierunku pojednania się z nieprzyjazną osobą.
3. I to jak najrychlej.
4. Pomodłę się za wszystkich, którzy mogą mieć do mnie jakiś żal, otwieram „nową kartę” (bez uprzedzeń i zawiści), dla moich dotychczasowych kontaktów towarzyskich.

10. 7. 66. — Niedziela VI po Zesłaniu Ducha św.

„Żal mi ludu...”

1. Spotykasz się często z ludzkim cierpieniem w takiej czy innej jego postaci.
2. Umiej współczuć i w miarę możliwości spiesz z pomocą.
3. W tym tygodniu nie minę obojętnie człowieka potrzebującego pomocy, przynajmniej ofiaruję za niego modlitwę.

17. 7. 66. — Niedziela VII po Zesłaniu Ducha św.

„Nie każdy, który mi mówi Panie, Panie...”

1. Bądź chrześcijaninem nie tylko w słowie, ale i w czynie.
2. Nie tylko w czynie ale i w sercu.
3. Tyleś wart, ile warte twoje myśli, pragnienia, pobudki działania. „Gdzie skarb twój, tam i serce twoje”.
4. W tym tygodniu bardziej stanowczo niż do tej pory będę oddalać myśli obniżające „mój lot”.

24. 7. 66. — Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha św.

1. Przeciwstawia Jezus „synów tego świata”, „synom świętości”
2. Synem świętości jesteś, jeśli idziesz przez życie drogą jaką Chrystus słowem i przykładem swoim światu ukazał. „Kto idzie za mną, nie chodzi w ciemnościach”.

31. 7. 66 — Niedziela IX po Zesłaniu Ducha św.

1. Jeruzalem, nad którym Jezus płacze, obrazem duszy zatwardziałej w złem, głuchej na głos łaski.
2. Nie ma w takiej duszy pokoju, która w zaślepieniu swoim ryzykuje swoje zbawienie.
3. Proś Jezusa, aby Jego łzy nie odnosiły się nigdy do ciebie, aby nie sprawdzała się nad tobą Jego bolesna skarga: „nie poznałeś czasu nawiedzenia twego”.
4. „Nawiedzenie” przychodzi również w postaci zwracanych ci uwag, postaram się wszystkie czynione mi uwagi na temat mego postępowania — rozważyć bez uprzedzeń.

7. 8. 66. — Niedziela X po Zesłaniu Ducha św.

1. Bez pokory zanika duch prawdziwej religijności.
2. Łatwo się wtedy budzi skłonność do pogorzdania i lekceważenia innych.
3. Natomiast pokora prowadzi do oddawania czci Bogu, do prawdziwej skruchy za popełnione grzechy, do miłości bliźniego, która się nad nikogo nie wynosi.
4. W tym tygodniu będę się starał nie prowadzić rozmów na temat własnej osoby.

14. 8. 66. — Niedziela XI po Zesłaniu Ducha św.

„I rzekł do niego: Effeta, otwórz się”.

1. Duchowo głusi są ci, którzy mają uszy otwarte na wszystko, tylko nie na prawdy i wskazania wiary.
2. Będę się starał z każdego usłyszanego kazania wydobyć dla siebie praktyczne zastosowanie.

15. 8. 66. — Wniebowzięcie N.M.P.

1. Wniebowzięcie — ukoronowanie godności najdoskonalszego człowieka, ale również i jego zasług.
2. Chwała niebieska — moim przeznaczeniem.
3. Życie NMP — wzorem mojej drogi do nieba.
4. W bieżącym tygodniu odmawiając Zdrowaś Maryjo, będę się starał wymawiać słowa Pozdrowienia Anielskiego w sposób świadomy i jak najbardziej serdeczny.

21. 8. 66. — Niedziela XII po Zesłaniu Ducha św.

1. Tyle miłujesz Boga, ile miłujesz bliźniego.
2. Tyle kochasz bliźniego, ile umiesz przebaczać, być życzliwym i uczynnym dla wszystkich. „Cokolwiek uczynicie jednemu z tych braci moich”...
3. W tym tygodniu zaplanuję i spełnię kilka dobrych czynów wobec mego otoczenia.

28. 8. 66. — Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha św.

„Idźcie, okażcie się kapłanom...”

1. Trąd — obraz duszy w stanie grzechu.
2. Nikt cię z niego nie zdoła uleczyć, tylko Chrystus.
3. Czeka na ciebie w konfesjonale, by dokonać cudu oczyszczenia.
4. Odpoczynek wakacyjny zakończę przystąpieniem do spowiedzi i Komunii św.

4. 9. 66. — Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha św.

„Szukajcie najpierw...”

1. Z doświadczenia wiesz, że szukając szczęścia wbrew Bogu, a chociażby poza Nim, nie nasycesz serca, które pragnie szczęścia bez braków, pełnego trwałego.
2. Odważ się postawić Boga i żywą łączność z Nim przez łaskę i wierność Jego woli na czoło wszystkich swych dążeń, a przekonasz się na sobie o prawdziwości obietnicy Chrystusowej: „Wszystko inne będzie wam przydane”.
3. Już od tego tygodnia rozpocznę systematyczne uczęszczanie na lekcje religii.

11. 9. 66. — Niedziela XV po Zesłaniu Ducha św.

„Póki czas mamy, czynmy dobrze” (Lekcja).

1. Człowieka w kwiecie wieku niosą do grobu. I młodzi umierają.
2. Strusia polityka odkładać myśl o śmierci na stare lata. Nie wiesz czy ich doczekasz. Przez całe życie trzeba się uczyć sztuki dobrego umierania „Quoridie morior”...
3. Jakie życie, taka śmierć. Doczesność posiewem wieczności.
4. Od samego początku nie dopuszczę do zaniedbań w nauce.

18. 9. 66. — Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha św.

„Przyjacielu, posiadź się wyżej”

1. Życzliwość szczerza, gotowość do niesienia pomocy tym, którym przy dobrej woli miałbym możliwość pomóc, to obowiązek chrześcijanina, który chce nim być nie tylko z nazwy.
2. Zwłaszcza być uczynnym w stosunku do tych, z którymi nas łączą węzły przyjaźni i koleżeństwa.

3. Umieć ustępować miejsca drugim, walczyć z egoizmem.
 4. W tygodniu tym — mając do wyboru — świadomie zrezygnuj na rzecz bliźniego z tego co lepsze, wygodniejsze.
- 25. 9. 66. — Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha św.**
1. „Nauczycielu, które jest największe przykazanie...”
 2. Nie rozłączajmy tego, co Bóg złączył. Nie ma prawdziwej miłości Boga bez miłości bliźniego, i odwrotnie.
 3. „Coście uczynili jednemu z tych braci moich najmniejszych...”
 4. Nie dopuszczę nawet w myśli do postawy lekceważącej wobec starszych i słabszych.
- 2. 10. 66. — Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha św.**
„Ufaj synu, odpuszczają ci się grzechy twoje...”
1. Taki jest porządek Boskiej mądrości, najpierw należy uleczyć duszę, a potem ciało.
 2. Prosimy o dobra doczesne takie czy inne. Stańmy się ich godnymi przez zaprowadzenie ładu moralnego w duszy przez skruchę szczerą, przez radykalne zerwanie z grzechem i okazją do niego.
 3. W tym tygodniu w intencji własnej duszy wezmę udział w nabożeństwie różańcowym.
- 9. 10. 66. — Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha św.**
„Odnówcie się tedy duchem umysłu waszego” (Lekcja)
1. Jedna jest tylko droga w życiu konsekwentnego chrześcijanina: naprzód i wwyż.
 2. Bierność, zastój, świadome zaprzestanie dążenia każdego dnia do odnawiania się wewnętrznego, jest równoznaczne z cofaniem się, z oddalaniem się od Boga.
 3. Każdy dzień — nowy krok naprzód na drodze duchowego postępu.
 4. W ciągu tygodnia w pacierzu wieczornym dokonam krótkiego rachunku sumienia na każdy miniony dzień.
- 16. 10. 66. — Niedziela XX po Zesłaniu Ducha św.**
„Baczenie pilnie...” (Lekcja)
1. Rozporządzamy tylko chwilą obecną, wykorzystujemy ją zgodnie z Bożą wolą.
 2. Czekająca nas wszystkich wieczność będzie tylko odpowiednikiem tego, jak wyzyskujemy każdorazową chwilę obecną.
 3. Nie odkładajmy na później, co według oczekiwania Bożego powinniśmy uczynić teraz...
 4. Wszystkie obowiązki w tym tygodniu wykonam terminowo, a nawet to co będę mógł „przed terminem”.
- 23. 10. 66. — Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha św.**
1. Warunek nieodzowny, byśmy mogli zaskarbić sobie Boże przebaczenie (kto z nas bez grzechu) — przebacząca miłość w stosunku do bliźnich.
 2. Niech słowa pacierza: „odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy...” znajdują zawsze pokrycie w naszej wewnętrznej postawie wobec tych, co nas obrazili.
 3. Jeżeli jestem z kimś skłócony, wyciągnę pierwszy rękę do zgody, nie będę więcej wspominał o doznanych minionych przykrościach.

**30. 10. 66. — Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha św.
Uroczystość Chrystusa Króla**

1. Królestwo Boże winno być w nas. Cyn nie zadowoli się zewnętrzną naszą przynależnością do Niego, metryką Chrztu, albo jednym lub drugim zdawkowym gestem religijnych praktyk...
2. Poddaj swój umysł pod Jego Prawdę, wolę uzgodnij z Jego prawem, żyj w łasce. To jest królowanie Chrystusa.
3. Aby Królestwo Jego coraz bardziej ogarniało moją istotę, w najbliższym czasie (pierwszy piątek miesiąca, pierwsza sobota miesiąca) przystąpię do spowiedzi i Komunii św.

1. 11. 66. — Wszystkich Świętych — Wierzę w świętych obcowanie

1. Wszyscy ochrzczeni stanowią jedną rodzinę, do której należą żyjący, dusze w czyśćcu przebywające, zbawieni w niebie.
2. Współudział wszystkich w zbawieniu.
3. Zbawieni w niebie jako orędownicy i wzór postępowania.
4. Postaram się zdobyć wiadomości o moim patronie i z jego życia zaczerpnąć wzór postępowania.

2. 11. 66. — Dzień Zaduszny

1. Wszyscy ochrzczeni stanowią jedną rodzinę, do której należą żyjący, dusze w czyśćcu przebywające, zbawieni w niebie.
2. Miłość bliźniego przekraczająca bramy śmierci.
3. Świadczenie pomocy bliźnim umarłym — jako wywiązanie się z długu wdzięczności za otrzymane od nich dziedzictwo narodowe, kulturalne, rodzinne itp.
4. Spełnię warunki dla uzyskania odpustu zupełnego dla jakiejś wybranej zmarłej osoby.

**6. 11. 66. — Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha św.
„Bądźcie naśladowcami moimi...” (lekcja)**

1. Postępowaniem swoim wpływamy na otoczenie w dodatnim względnie ujemnym kierunku.
2. Pracując gorliwie nad udoskonaleniem własnego charakteru pociągamy innych do wstępowania w nasze ślady. „Tak niech świeci światłość wasza przed ludźmi, aby widzieli czyny wasze dobre i chwalili Ojca waszego, który jest w niebieszech”.
3. Jeżeli mam wpływ na otoczenie — świadomie wykorzystam go w tym tygodniu dla jakiegoś dobra, jeśli sam ulegam wpływowi otoczenia — nie pójde za namową do złego.

**13. 11. 66. — Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha św.
Św. Stanisław Kostka**

1. Hasło życiowe św. Stanisława — Ad maiora natus sum (Żyję dla tego, co wspanialsze, najszlachetniejsze, najpiękniejsze i najtrudniejsze).
2. Entuzjazm i idealizm młodości.
3. Wszystko co najlepsze w służbie Pana Boga.
4. W tym tygodniu bardziej niż zwykle będę przeciwdziałał wszystkim odruchom lenistwa i niesystematyczności w nauce, modlitwie, pracy.

20. 11. 66. — Niedziela ostatnia po Zesłaniu Ducha św.

„Zwróć serca nas wszystkich ku sobie, abyśmy uwolnieni od pożądań ziemskich, zaczęli tęsknić za niebem” (secreta).

1. Dopóki serce nasze będzie niewolniczo przywiązane do rzeczy stworzonych, dopóty nie będzie zdolne wznieść się ku Bogu.
2. By stać się wewnętrznie wolnym, trzeba specjalnej Bożej pomocy „Boże mnie nic...”, której nie odmawia nigdy Bóg tym, którzy jej pragną wytrwale, gorąco o nią proszą, ze źródeł (sakramentów) jej czerpią możliwie często, a godnie.
3. W tym tygodniu przeprowadzę kontrolę swego charakteru mogąc wybierać w sposobie wykonywania obowiązków — wybiorę to co trudniejsze i bardziej wymagające odpowiedzialności.

27. 11. 66. — Niedziela I Adwentu

1. Boże Narodzenie powtarza się codziennie. Już przeszło 1900 lat, a w Polsce — 1000 raz.
2. Był kiedyś adwent oczekiwaniem na przyjście Zbawiciela. Już przyszedł. Ale czy i do twojego serca? Czy nie powtarza się tu scena z Betlejem? „nie było dla niego miejsca...”?
3. Adwent to tęsknota. Zawsze można i trzeba, ale w Adwencie najbardziej wypada tęsknić za Jego Narodzeniem się w sercach ludzkich, w sercu moim. Oni tylko może w pełni nasycić tęsknotę serca ludzkiego za szczęściem prawdziwym. „Pospołu z Nim przyszły mi wszystkie dobra”.
4. Starannie będę odmawiać modlitwę rano i wieczorem — jako część tego, co ofiarowałem Panu Bogu.

4. 12. 66. — Niedziela II Adwentu

„Coście wyszli widzieć? Człowieka w miękkie szaty odzianego”?

1. Św. Jan Chrzciciel — wzorem silnego, prawego charakteru. Wierny swoim zasadom aż do śmierci męczeńskiej.
2. Człowiek nie rodzi się z pięknym charakterem. Żeby go zdobyć, trzeba umieć panować nad swoimi zachciankami, choćby nawet nie były grzeszne. Starać się hartować swoją wolę w drobnych rzeczach, wtedy będziesz umiał pokonywać wielkie pokusy, gdy na ciebie uderzą.
3. W tygodniu poczynię dobrowolne umartwienia rezygnując z tego co przyjemne ale niekonieczne.

8. 12. 66. — Niepokalane Poczęcie N.M.P.

1. Najświętsza — wolna od wszelkiego zła.
2. Moje odkupienie dokonało się w inny sposób.
3. Pragnienie ideału i świętości.
4. Zwrócę większą niż do tej pory uwagę na unikanie w moim słownictwie niestosownych wyrażań.

11. 12. 66. — Niedziela III Adwentu

„Spójrzcie a podnieście głowy wasze, bo się przybliżyło odkupienie wasze (Ewangelia)

1. Sam Bóg w ludzkiej postaci pojawia się wśród nas. Przynosi prawdę, którą jest On sam. Przykładem swojego życia pokazuje, jak wyglądać ma jedynie prawdziwe, pełne, szczęśliwe życie, życie Boże w ludzkiej postaci.
2. Z tymi zbawczymi zamiarami przychodzi do nas w czasie Bożego Narodzenia. Otwórz swe serce przed Nim. On w nim powtórnie chce się narodzić...

3. Uzupełnię ewentualne zaległości w nauce Bożej prawdy, (zeszyt wiadomości)

**18. 12. 66. — Niedziela IV Adwentu
„Gotujcie drogę Pańską”**

1. Kończy się Adwent. Zbliża się Boże Narodzenie. Chrystus narodził się w stajence Betlejemskiej. Dziś winien narodzić się w duszy twojej.
2. Głos Janowy: „Gotujcie drogę Pańską” stale się rozlega. Janem jest dziś Kościół katolicki. W każdej z naszych świątyń znajdują się trzy najważniejsze punkty: ambona, konfesjonał, ołtarz. Z ambony Kościół nawołuje, w konfesjonale prostuje ścieżki, przy ołtarzu daje Chrystusa.
3. Spoczął Jezus w żłóbku, by okazać nam miłość swoją. W locznice tego wydarzenia niech spocnie w sercach naszych, byśmy okazali Mu wzajemną miłość. Z dobrej własnej woli, choć nie ma nakazu, przystąpię w tym okresie do Sakramentu Pokuty i przyjmę Komunię św. „Wierzysz, że Bóg narodził się w betlejemskim żłobie, biada ci, jeśli nie narodził się w tobie” (Mickiewicz).
4. Aby Chrystus wzrastał we mnie w dalszym ciągu — przystąpię do Komunii św.

25. 12. 66. — Boże Narodzenie

1. Radość z tego, że Bóg jest ze mną a ja z Bogiem.
2. Radość uzewnętrzniiona w czynie miłości bliźniego (istota radości świąt Bożego Narodzenia)
3. Dołożę wszelkich starań, aby wszystkich najbliższych w te dni świąt obdarować serdecznością i uśmiechem.

26. 12. 66. — św. Szczepana

1. Odwaga w wyznawaniu wiary i poświęcenie swego życia Panu Bogu.
2. „Zwyczajna” służba powszedniego dnia.
3. Odmawiając w tym tygodniu Wierzę w Boga, będę to czynić bardziej świadomie niż do tej pory — jako wyraz związania mojego życia z Panem Bogiem.

ROK JUBILEUSZOWY

1966

SCHEMATY KAZAŃ DLA DZIECI

Ostatnim punktem każdego kazania jest praktyczne postanowienie do wykonania. Tematyka kazań dla dzieci wyraźnie wiąże się z tematyką kazań dla dorosłych, chodzi o to, aby rodzice i dzieci mieli materiał do wspólnych rozmów.

24. 4. 66. — II niedz. po Wielkanocy

- a) Bóg posyła apostołów do wszystkich narodów świata.
- b) „Naszym apostołem specjalnym” jest męczennik św. Wojciech.
- c) Kilka wybranych scen z życia św. Wojciecha.

1. 5. 66. — III niedz. po Wielkanocy

- a) Co to znaczy, że Matka Boża jest prawdziwie naszą Matką? — Jej opieka.
- b) Jakie mamy obowiązki względem Tej niebieskiej naszej Matki.
- c) Przy pacierzu pomyśl o tym, czy Matka Boża może być zadowolona z mego postępowania względem moich rodziców?

3. 5. 66. — Matki Bożej Królowej Polski

(jeżeli jest Msza św. dla dzieci szkolnych)

- a) co to znaczy, że M.B. jest prawdziwie naszą Matką — Jej opieka
- b) jakie mamy obowiązki względem tej niebieskiej naszej Matki
- c) przy pacierzu pomyśl o tym, czy Matka Boska może być zadowolona z mego postępowania względem moich rodziców?

8. 5. 66. — Św. Stanisława Biskupa Krakowskiego, Patrona Polski.

- a) krótki życiorys (we fragmentach) świętego biskupa
- b) a właściwie co to znaczy „być świętym” w życiu codziennym
- c) muszę poznać życie wielu różnych świętych, żeby móc ich nie tylko czcić ale i naśladować.

15. 5. 66. — niedziela V po Wielkanocy

- a) jesteśmy w Kościele, ale jesteśmy także Bożym Kościołem
- b) w jakim celu Chrystus Pan założył swój Kościół
- c) muszę współpracować z Kościołem — ale w jaki sposób mam to czynić.
- d) będę się odnosić z wielką życzliwością do ludzi innej religii

19. 5. 66. — Święto Wniebowstąpienia Pańskiego

(jeżeli jest popłudniowa Msza dla dzieci szkolnych)

- a) każdy z nas ma „także” iść do nieba i to jest celem naszego życia
- b) na czym ma polegać „moja” droga do nieba
- c) przykładowo: grzeczność, pracowitość, posłuszeństwo
- d) będę dbać o wzorowe zachowanie się w kościele i na cmentarzu

22. 5. 66. — niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim

- a) Chrzest Polski miał miejsce 1000 lat temu — jak to było
- b) „Polska to Matka świętych”, bo wielu Polaków zostało świętymi
- c) a co ze mną? czy jestem na drodze do świętości
- d) jak trzeba postępować, by być na drodze do świętości
- e) pomodłę się za moich kolegów, aby wszyscy oni zostali świętymi

29. 5. 66. — Zielone Świątki

- a) Zesłanie Ducha Świętego — to prawdziwe bierzmowanie świata
- b) co działa w nas sakrament bierzmowania
- c) moja moralna odpowiedzialność za własną duszę, za rodzinę, za całe moje otoczenie, za naród polski, a nawet za cały Kościół
- d) muszę pamiętać o tym, że uświęconą będzie moja rodzina, gdy ja sam pilnie będę zachowywać wszystkie zwyczaje religijne

30. 5. 66. — Poniedziałek Zielonych Świątek

- a) Matka Boska była z Chrystusem aż do Jego Męki Krzyżowej

- b) Matka Boska jest z Chrystusowym Kościołem od samego zarania
- c) Matka Boska to Matka świata i to także nasza Matka
- d) będę dbać o czystość obrazów Matki Boskiej w naszym domu

5. 6. 66. — Uroczystość Trójcy Przenajświętszej.

Apostolstwo słowa
przykładu
modlitwy

12. 6. 66. — niedziela II po Zielonych Świątkach

- a) najwcześniejsi nasi polscy święci i męczennicy
- b) uczymy się od nich, że trzeba miłować nawet wroga i krzywdziciela
- c) w jaki sposób mogę uświęcić moich kolegów i moje otoczenie

19. 6. 66. — niedziela III po Zielonych Świątkach

- a) do Jezusa „idą wszyscy, aby Go słuchać”
- b) Jezus uczy nas, że w każdym człowieku jest taka wartościowa moneta, o której on nawet nie wie, że ją ma i że to taka wielka rzecz
- c) inaczej musi uświęcać się zakonnik, a inaczej poeta, inaczej profesor, a inaczej żołnierz, inaczej uczeń, inaczej starzec ..
- d) muszę pamiętać, że świętość to nie paciorki, lecz wielka praca

26. 6. 66. — niedziela IV po Zielonych Świątkach

- a) „jest czas pracy, jest czas odpoczynku”.
- b) uświęcamy się przez pracę, uświęcamy się przez odpoczynek
- c) w górach czy na plaży tak będę postępował, że każdy kto na mnie spojrzy będzie wiedział, że jestem prawdziwie Dzieckiem Boga.

29. 6. 66. — Świętych Apostołów Piotra i Pawła

(jeżeli jest popołudniowa Msza dla dzieci wieku szkolnego)

- a) nie ma dwóch ludzi zupełnie jednakich, każdy jest inny
- b) nie ma dwóch świętych całkiem do siebie podobnych
- c) w czym Piotr i Paweł są idealnie do siebie podobni — bo obaj pociągają innych ludzi do „szukania Boga” we wszystkim
- d) w czasie wakacji nie opuszczę ani razu wieczornego pacierza.

3. 7. 66. — niedziela V po Zielonych Świątkach

- a) rychło po swoim Chrzcie Polacy zaczęli nawracać swych sąsiadów
- b) kilka scen historycznych tych prac
- c) „być Polakiem” to wielka sprawa i to wielki obowiązek

10. 7. 66. — niedziela VI po Zielonych Świątkach

- a) dla nakarmienia głodnych Pan Jezus czyni aż cud rozmnożenia chleba
- b) różne formy miłosierdzia chrześcijańskiego
- c) przez całe 1000 lat w miłosierdziu chrześcijańskim Polacy widzieli radość swego życia
- d) jaki uczynek miłosierdzia spełnię w tym tygodniu

17. 6. 66. — niedziela VII po Zielonych Świątkach

- a) znamy różne rodzaje szkół i sami chodzimy do szkoły

- b) dwa lata temu cała Polska obchodziła 600-lecie Akademii Krak.
- c) sceny i obrazki z życia uczelni krakowskiej sprzed pół wieku
- d) znaczenie Uniwersytetu Jagiellońskiego dla całego narodu
- e) czy pamiętam, że dobra nauka to mój religijny obowiązek

24. 7. 66. — niedziela VIII po Zielonych Świątkach

- a) to Pan Bóg dał nam nasz polski język
- b) po polsku się modlimy, po polsku śpiewamy, po polsku rozmawiamy
- c) od Mickiewicza, Prusa i Sienkiewicza uczymy się pięknie po polsku mówić i pisać.
- d) codziennie wieczorem przeczytam głośno choć kilka zdań Ewangelii.

31. 7. 66. — niedziela IX po Zielonych Świątkach

- a) „dom mój jest domem modlitwy”.
- b) każdy dba o piękno swoich kościołów
- c) rozejrzyjmy się po naszym kościele... sklepienie, ołtarze, ambona, chrzcielnica, obrazy, chorągwie...
- d) piękno nabożeństw: biel, procesje, ministranci...
- e) jak się mam zachowywać w kościele czyli w „w domu modlitwy”

7. 8. 66. — niedziela X po Zielonych Świątkach

- a) oglądamy w czasie wakacji ruiny starych zamków, wykopaliska, etc. a jakie było wówczas ludzkie życie, np. jakieś 600 lat temu
- b) rzemiosła miały swoje cechy, miasta samorządy, młodzież uczelnie.
- c) Kościół wychowuje ludzi na obywateli uczciwych, honorowych, pracowitych, prawnych
- d) jeżeli znajdę jakichkolwiek przedmiot archeologiczny, to go nie poruszę nawet, lecz zawiadomię odpowiednie czynniki

14. 8. 66. — niedziela XI po Zielonych Świątkach

- a) „lepiej dawać niżeli brać” — wolno brać, ale zawsze jest obowiązek dawania tego samego dobra — innym.
- b) nie tylko jednostki, ale i narody muszą praktykować „wdzięczność”
- c) Polska sprzed 600 lat dobrze знаła cnotę wdzięczności
— chrzest braterskiej Litwy
— praktyka równości wszystkich ludzi wobec prawa
- d) każdy człowiek — jako Dziecko Boga — ma pełne prawo do szacunku i miłości
- e) w pociągu czy tramwaju zawsze ustąpię miejsca starcowi lub człowiekowi choremu albo matce z małym dzieckiem na rękę

15. 8. 66. — Wniebowzięcie Matki Bożej.

(jeżeli jest popołudniowa Msza dla dzieci w wieku szkolnym)

- a) Matka Boska to wzór i w pracy i w modlitwie
- b) Matka Boska to wzór w znoszeniu cierpień
- c) za to zostaje wywyższoną nad wszystkich — jest wniebowzięta
- d) w moich bólach i cierpieniach będę się starać naśladować Matkę Boską

21. 8. 66. — niedziela XII po Zielonych Świątkach

- a) miłosierny Samarytanin to czasami tylko jednostka, czasami naród, a czasami cały Kościół Boży
- b) wielkie bratobójcze rozbiście Europy sprzed 400 lat
- c) Kościół — jako miłosierny Samarytanin — zwołuje sobór do Trydentu
- d) lekarstwa soborowe to prawda, miłość i modlitwa
- e) muszę się pilnować, aby nie być samolubem i egoistą

28. 8. 66. — niedziela XIII po Zielonych Świątkach

- a) za kilka dni wracamy do szkoły, do pracy, do nauki
- b) ten nowy rok pracy musi być dla nas dobrym rokiem, rokiem dobrej nauki i rokiem dobrych ocen
- c) 400 lat temu założono w Polsce mnóstwo szkół i to dobrych szkół
- d) to były najlepsze czasy naszego narodu i naszej Ojczyzny
- e) nie opuszczę ani jednej godziny katechizacji w tym roku.

4. 9. 66. — niedziela XIV po Zielonych Świątkach

- a) czasami widzimy na ulicy młodą zakonnicę lub kleryka z seminarium
- b) to szczęście, gdy ma dużo zakonnic i wielu księży
- c) ale trzeba mieć powołanie — co to jest powołanie
- d) a może i w mojej duszy jest powołanie, a o tym nie pomyślałem
- e) w tym roku będę starać się być uczynnym i pomocnym dla kolegów

11. 9. 66. — niedziela XV po Zielonych Świątkach

- a) Pan Jezus założył tylko jeden swój Kościół, ale ludzie dopuścili, że podzieliło się chrześcijaństwo na różne wyznania
- b) już od kilku lat coraz częściej słyszymy o „ekumenii” czyli o jedności całego chrześcijaństwa
- c) w Polsce już o tym mówiono 400 lat temu i o to się modlono
- d) podać krótko o Unii Brzeskiej i o św. Jozefacie i o św. Andrzeju
- e) będę odmawiał „Pod Twoją obronę” w intencji zjednoczenia chrześcijaństwa

18. 9. 66. — niedziela XVI po Zielonych Świątkach

- a) Pamiętamy z „Potopu” hetmana Stefana Czarneckiego, a z „Ogniem i Mieczem” pana Podbiłę Litwina i Jana Skrzetuskiego ze Zbaraża
- b) nasi pradziadowie wychowywali się na książkach: „Rycerze Okrągłego Stołu” i „Legenda Graala” dlatego byli jak Zawisza Czarny.
- c) Kościół wychowywał rycerzy na ludzi prawych i prawdziwie honorowych
- d) każdy dawny rycerz miał poczucie swojej odpowiedzialności za swój naród i za cały Kościół Boży
- e) muszę być człowiekiem, który nigdy nie kłamie, jak Zawisza Czarny

25. 9. 66. — niedziela XVII po Zielonych Świątkach

- a) każdy z nas ma cnoty, ale ma także i trochę wad
- b) każdy naród ma również nie tylko cnoty, ale i wady — tak było i jest również i z naszym narodem choćby 300 lat temu

- c) dwa opisy z „Potopu” — obrona Jasnej Góry i śluby Jana Kazimierza
- d) obraz Jana Matejki: „Kazanie Skargi” — cała nadzieja to: to pa-chołę, które słucha kazania. Nadzieja w młodzięży.
- e) będę czytał historyczne książki Kraszewskiego, aby lepiej znać i le-piej kochać własny naród

2. 10. 66. — niedziela XVIII po Zielonych Świątkach

- a) przyjemnie jest patrzeć na człowieka gdy z ciężkiej choroby po-wraca do zdrowia — podobnie jest i z chorym narodem
- b) 200 lat temu nie było dobrze w naszej ojczyźnie — ale dobro prze-mogło: Komisja Edukacji Narodowej; Sejm Czteroletni i Konstytu-cja Trzeciego Maja — to znaki wielkości narodu
- c) nastąpił polityczny upadek, ale nie moralny
- d) jak na sztandarach cesarza Konstantyna, została tylko ta jedna idea „in hoc vinces” — tylko w Krzyża nauce nasze zbawienie.
- e) będę często używał pozdrowienia: „Niech pochwalony Jezus Chry-stus”, bo to i polskie i katolickie

9. 10. 66. — niedziela XIX po Zielonych Świątkach

- a) rozbiory kraju przyniosły ze sobą wszystkie nieszczęścia i biedy
- b) okupanci narzucili swoją kulturę i swoje języki
- c) w obronie polskiej mowy stanął Kościół ze swymi polskimi kazania-mi, a gdy nie stało polskiej państwowej władzy, Kościół zajął się organizowaniem życia społecznego i kulturalnego
- d) nauczę się odmawiania Różańca i będę miał swój własny różaniec

16. 10. 66. — niedziela XX po Zielonych Świątkach

- a) największym bogactwem każdego narodu jest jego literatura
- b) literatura narodowa pokazuje najświętsze wartości narodu
- c) nie było ani jednego poety czy pisarza języka polskiego, który by choć jednego utworu nie poświęcił Matce Bożej
- d) mesjanizm polski zachęca do pogłębienia życia religijnego
- e) przeczytać z „Potopu” opis obrony Jasnej Góry

23. 10. 66. — niedziela XXI po Zielonych Świątkach

- a) niedługo, bo w sam dzień Bożego Narodzenia będziemy obchodzić 50-lecie śmierci Adama Chmielowskiego czyli brata Alberta
- b) inwalida z Powstania Styczniowego, artysta malarz, opiekun biedoty, założyciel zakonów („Najpiękniejszy Człowiek mego pokolenia”).
- c) coraz pełniejsze odrodzenie życia religijnego — mniej opowiadać a bardziej po katolicku żyć.
- d) ofiaruję swoją Komunię św. w intencji kanonizacji br. Alberta

30. 10. 66. — Uroczystość Chrystusa Króla

- a) Chrystus Król, to nasz brat, przyjaciel, mistrz — ale to i Król
- b) od chwili chrztu jesteśmy w Niego wszczępieni — w mojej krwi jest Jego krew, a więc musimy Nim żyć (per ipsum et cum ipso...)
- c) w każdej Mszy Jezus czeka na mnie jako darowujący przyjaciel
- d) muszę dobrze poznać liturgię Mszy świętej

1. 11. 66. — Uroczystość Wszystkich Świętych

- a) święci to najbliżsi nasi przyjaciele, to najlepsi bracia nasi

- b) dają przykład życia, ale i pomagają swym wstawiennictwem u Boga
- c) wszyscy święci Polacy z całego Tysiąclecia mną się interesują i mnie znają i mnie kochają — a ja ani ich nie znam, ani ich imienia,
- d) muszę poznać życie przynajmniej czterech polskich świętych

2. 11. 66. — Dzień Zaduszny

- a) pamiętamy o poległych bohaterach Powstania Warszawskiego
- b) modlimy się za wszystkich Polaków z całego Tysiąclecia
- c) oczyszcze i uporządkuje przynajmniej dwa groby na cmentarzu

6. 11. 66. — niedziela XXIII po Zielonych Świątkach

- a) 1000 lat temu przybyli do Polski misjonarze z obcych narodów
- b) słuszne, że i my udawaliśmy się i udajemy na misje do innych narodów
- c) arcybiskup Kozłowiecki (więzień z Dachau) jest w Rodezji (Afryka)
- d) O księdzu Janie Beyzymie i jego śmierci między trędowatymi na Madagaskarze vel Maksymilianie Kolbe w Japonii (prasa religijna)
- e) na misje „nie jadę”, ale będę zbierał znaczki pocztowe na ten cel.

13. 11. 66. — niedziela XXIV po Zielonych Świątkach

- a) rok temu po raz pierwszy w warszawskiej pielgrzymce na Jasną Górę brali udział polsko-amerykańscy klerycy
- b) coraz przyjeżdżają do Polski z wizytą różni nasi emigranci
- c) co czwarty Polak żyjący na świecie mieszka poza granicami Polski i tak już pewnie zostanie
- d) wielką jest sprawą utrzymywanie łączności z tymi Polakami
- e) nawiąże listowny kontakt z polskim dzieckiem w Ameryce

20. 11. 66. — niedziela XXV po Zielonych Świątkach

- a) jak wyglądał Kościół w ciągu dwudziestu lat „Polski Odrodzonej”
- b) 2 kardynałów, pięć metropolii, dwadzieścia diecezji, biskup polowy, Katolicki Uniw. w Lublinie, wydziały teologiczne na uniw.
- c) praca Kościoła kończyła zacierać ślady niewoli, gdy zbrodniarze z Hitlerem na czele owdładnęli państwem
- d) naród miał dosyć sił duchowych aby zwyciężyć terror okupacji
- e) nawiedzę miejsca uświęcone męczeńską krwią rozstrzeliwanych polaków i pomodłę się za spokój ich dusz

27. 11. 66. — niedziela I Adwentu

- a) po okropnościach II Wojny Światowej trzeba było wszystko dźwigać z gruzów — domy, szkoły, fabryki, szpitale, kościoły...
- b) oczyszczać z gruzów trzeba także i polskie dusze, bo w tych sprawach nigdy nie jest dość dobra i doskonałości
- c) obecny stan Kościoła w Polsce — 1 kardynał, 3 metropolie, 25 diecezji, KUL., dwie Akademie Teologiczne i olbrzymia praca katechetyczna
- d) wszyscy pracujemy nad tym, aby być coraz głębiej katolikami
- e) zrobię ładną maleńką „szopkę betlejemską” i ofiaruję ją jakiemu choremu lub samotnemu starcowi.

4. 12. 66. — niedziela II Adwentu

- a) dzisiaj mamy święto patrona górników — nasi górnicy to ludzie od-

powiedzialni, więc wiemy, że będziemy mieli i węgiel i sól, i żelazo i siarkę, i miedź i wapno, wszystko co jest potrzebne krajowi,

- b) to jest skutkiem poczucia odpowiedzialności u górników
- c) to samo ma się z piekarzami, rzeźnikami, kolejarzami, lekarzami, trudno sobie wyobrazić co by było, gdyby ci ludzie nie mieli poczucia odpowiedzialności, gdyby pracowali tylko wtedy gdyby im się zachciało, lub pracowali źle i niedbale
- d) tak samo jest i w sprawach religii: dostaliśmy ją darmo, ale musimy sami czuć, by jej nie utracić ani nie pomniejszyć, by ją w pełni przekazać następnym pokoleniom.
- e) musimy jeszcze lepiej uczyć się religii, bo to ważna sprawa i to nie tylko dla mnie samego.

8. 12. 66. — Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP.

- a) co zawdzięczamy Matce Niepokalanej? wszystko i to w każdej dziedzinie
- b) czy dużo wiemy o Matce Bożej — czy znamy dogmaty maryjne,
- c) a co to znaczy słowo Niepokalana.
- d) wybiorę z Ewangelii wszystkie zdania, w których jest mowa o Matce Boskiej i nauczę się tych zdań na pamięć.

11. 12. 66. — niedziela III Adwentu

- a) Jan Chrzciciel poucza nas, że najważniejsze zadanie człowieka na ziemi to „prostowanie dróg Pańskich”.
- b) każde pokolenie musi swoje drogi i „na swój sposób” prostować
- c) w czasie ubiegłego 1000-lecia ileż było tych dróg do prostowania szkół, szpitali, ubodzy, ludzie w tatarskim jasyrze, obrona kraju, wojny domowe.
- d) a jakie drogi my mamy prostować?
- e) zawsze i wszędzie będę mówić prawdę i tylko prawdę.

18. 12. 66. — niedziela IV Adwentu

- a) rok temu jak zakończył swe prace najważniejszy sobór w dziejach Kościoła — Sobór Watykański II
- b) cały świat nie tylko podziwia, ale i uczy się rozumienia soborowych dekretów i soborowych konstytucji, aby to wcielić w życie,
- c) najwyższy już czas, żebyśmy i my wzięli się do tej pracy, bo to „stało się Pańskie”, do wszystkich ludzi dobrej woli.
- d) przypomnijmy sobie niektóre z soborowych dekretów...
- e) zawsze w czasie Mszy św. będę głośno odpowiadał na wezwanie celebransa i wspólnie śpiewał ze wszystkimi.

25. 12. 66. — Boże Narodzenie.

- a) omówić treść epistoły księży biskupów
- b) odczytać wybrane fragmenty z tego listu

26. 12. 66. — Uroczystość św. Szczepana.

Dziękujemy Bogu za to, żeśmy wstąpili w drugie Tysiąclecie.

Z PIELGRZYMKI DO ZIEMI ŚW.

IV. Od Wieczernika do Gethsemani

Najważniejsze wydarzenia odnośnie dzieła Odkupienia miały miejsce w Jerozolimie. Przeżył tu Chrystus Pan chwile pełne dramatycznego napięcia. Pójdziemy śladami Boskiego Zbawcy, zroszonymi Jego potem i Krwią. Tak się dziwnie złożyło, że miejsca te tak czcigodne przeszły jakby za przykładem Mistrza swoją bolesną historię.

Skierujemy swoje kroki wpraw do wieczernika, z którym łączy się tyle rzewnych wspomnień: „A pierwszego dnia Przaśników, gdy zabijano baranka paschalnego przystąpili uczniowie do Jezusa mówiąc: Gdzie chcesz, abyśmy Ci przygotowali wieczerzę paschalną” (Mat. XXVI -17-18).

A Jezus odpowiedział na pytanie uczniów. Zwrócił się do dwóch spośród apostołów, do Piotra i Jana, mówiąc: „Idźcie do miasta i spotkacie tam człowieka niosącego dzban wody, idźcie za nim a gdziekolwiek wejdzie, powiedźcie panu domu: Mistrz mówi, czas mój bliski jest, u ciebie urządzę Paschę z uczniami moimi. Gdzie jest miejsce odpocznienia, gdziebym spożył Paschę z uczniami moimi? A on wam pokaże wieczernik przestronny, usłany, tam przygotujcie” — (Mt. XXVI, 18-19).

Uczniowie wchodząc do miasta, zapewne przez bramę obok sadzawki Siloe napotkali człowieka z dzbanem jak im Chrystus zapowiedział. Był to znak rzucający się w oczy, gdyż wedle ówczesnych wschodnich zwyczajów w zasadzie kobiety chodziły z dzbanem po wodę. Według bardzo starej tradycji mężczyzną niosącym wodę miał być ktoś z bliskich krewnych św. Marka a może nawet on sam.

Teodozjusz archidiakon, żyjący w VI w. przyjmuje jako rzecz ogólnie znaną, że Chrystus Pan spożył ostatnią wieczerzę w domu św. Marka. Niezależnie od niego tę samą opinię wyraził w swoich pismach Aleksander mnich z Cypru. Nie należy oczekiwać, aby dom ten mógł się zachować po dzień dzisiejszy.

W czasie oblężenia Jerozolimy w r. 70 przez Tytusa, miasto całe legło w gruzach. Zapewne nie ostał się także wieczernik. Ale pamięć tego miejsca pozostała żywa u wyznawców Chrystusowych, którzy w III w. wybudowali na nim skromną kaplicę wcieloną w następny wiek do nowowypudowanej bazyliki zwanej Hagia Sion. Niestety w 614 r. została ona spalona przez Persów, potem dwukrotnie odbudowywana, po dwakroć uległa zniszczeniu. W 960 i 1011 przez mahometan. Odbudowali ją ponownie krzyżowcy, poświęcając jedną kaplicę Zaśnięciu N.M.P. a inną południową wieczernikowi. W XIV w. Siancia, królowa Neapolu przejmując od sułtana egipskiego wspomnianą bazylikę, budoję przy niej klasztor, i oddaje sanktuarium w opiekę OO. Franciszkanów, którzy zamieszkują tu do XVI w., gdy muzułmanie usunęli zakonników, twierdząc wbrew prawdzie historycznej, że w tymże miejscu znajduje się grób Dawida, przez nich bardzo czczonego. „Pierwszy kościół wszystkich innych matka”, zostaje zamieniony na meczet, w chwili obecnej nieczynny, gdyż jest pod zarządem Izraela i leży tuż przy samej linii demarkacyjnej dzielącej Jerozolimę na część żydowską i jordańską.

Zwiedzamy bez trudności wieczernik. Dolna część jest miejscem zajętym przez Żydów, górna zaś całkowicie wolna. Kapitele kolumn wyobrażające kłosa i winogrona — są rzewnym wspomnieniem, iż tu kiedyś Chrystus Pan odprawił pierwszą Mszę św. i ustanowił Eucharystię. Zresztą wieczernik upamiętniony jest jeszcze innymi wydarzeniami ewangelicznymi. Przez zamknięte drzwi tego domu Chrystus Pan wszedł po swoim Zmartwychwstaniu i ukazał się zatroszczonym uczniom tam zebranym. W tym drogim sercu naszemu miejscu P. Jezus ustanowił Sakrament Pokuty. W wieczerniku też nastąpiło zesłanie Ducha św. w historyczny dzień Zielonoświątkowy.

Od wzgórza Siońskiego, na którym znajduje się wieczernik niedaleka droga prowadzi przez dolinę Cedronu do góry Oliwnej, szerokiego wzgórza wzniesionego około 800 m. ponad poziom morza. Miejsce, w którym schronił się Jezus tej ostatniej nocy z W. Czwartku na W. Piątek, była to posiadłość zasadzona oliwkami znajdująca się u stóp samego wzgórza.

Św. Mateusz nazywa ją Gethsemani, tzn. prasa na oliwę. Zapewne było to jedno z owych nie wielkich przedsięwzięć jakich dzisiaj jeszcze wiele widuje się w Palestynie — a zajmuje się wyciskaniem oliwy.

Na miejscu, gdzie kiedyś Chrystus krwawym potem się oblewał, stoi dzisiaj piękna bazylika z przylegającym klasztorem OO. Franciszkanów wzniesiona w 1920 r. na fundamentach dawnej pochodzącej z IV w. a zniszczonej przez wojska perskie w 614 r. Kościół jest piękny; nastrojowy. Światło pada do wnętrza przez alabastrowe szyby, kolumny są z czerwonego marmuru. Mozaika w absydzie przedstawia Chrystusa konającego w Ogrójcu, dwie boczne: Zdradę Judasza (po stronie ewangelii) i Pojmanie Jezusa (po stronie lekcji). Ta ostatnia mozaika została ufundowana przez Polaków. Godło narodowe umieszczone w jej narożnikach świadczy o tym wyraźnie. Wnętrze kościoła skomponowane przez arch. Barluzziego — zmusza do skupienia. Przed głównym ołtarzem wystaje okazały prostokąt nagiej, nierównej skały, którą według starej tradycji Chrystus Pan zrosił swym potem i Krwią w noc konania. Pielgrzymi podchodzą i ze czcią całują tę czeigodną pamiątkę.

Obok kościoła znajduje się ogródek, w którym grządki dobrze uprawione i zasadzone pięknymi kwiatami zacierają pierwotny charakter oliwnego gaju. Niemniej zachowało się i tu 8 drzew oliwnych, bardzo starych, z których wyrastają jeszcze wale pędy z nielicznymi owocami. Zapewne liczą sobie ponad tysiąc lat żywota, ale wątpić należy, czy wiek ich sięga czasów Chrystusowych. Przecież wojska rzymskie pod wodzą Tytusa w r. 70 po Chr. oblegały przez dłuższy czas miasto i wedle świadectw historyków wycięte były lub zniszczone wszystkie drzewa w otoczeniu Jerozolimy. Jest jednak wielce prawdopodobnym, że obecne drzewa oliwkowe wyrosły z tych samych korzeni, których gałęzie kiedyś kołysał wiatr pamiątknej nocy Chrystusowego konania.

Ale Góra Oliwna jest uwieńczona nie tylko z powodu krwawego potu Jezusowego, zdrady Judaszowskiej i pojmania. Całe wzgórze jest pokryte drogimi pamiątkami. Tu znajduje się zachowana obszerna grota, w której P. Jezus zebranym uczniom przedstawił budzące grozę dni końcowe naszego świata i sąd ostateczny. Według starej tradycji, w niej P. Jezus nauczył nas przepięknej modlitwy Ojciec nasz. Już św. Helena kazała w 325 r. wnieść na tym miejscu kościół, spalony później przez Persów w 614 r. Odbudowany ponownie, został po raz drugi zniszczony przez muzułmanów w XI w. Na jego ruinach wzniesli krzyżowcy kaplicę p.w. Pater noster, jednak i ta została zburzona przez Turków.

Cały ten teren zakupiła w 1863 r. księżniczka francuska de la Tours d'Auvergue i zbudowała kościół Modlitwy Pańskiej z przyległym klasztorem SS. Karmelitanek. Słynna grota została odkryta dopiero w czasie prac wykopaliskowych przeprowadzonych przez OO. Białych w 1910 r. i na niej stoi dzisiaj wybudowana (choć nie wykończona) bazylika Najśw. Serca Jezusowego. Pod koniec I wojny światowej ślubował wznieść ją arcybp. Tuluz Germain w intencji sprawiedliwego pokoju.

Na wewnętrznych ścianach krużganka przyległego do klasztoru SS. Karmelitanek znajdują się wmurowane płyty, na których wypisano tekst modlitwy Ojcze nasz w kilkudziesięciu językach a między nimi w języku polskim.

Na Górze Oliwnej wskazują miejsce, z którego wedle starej tradycji, P. Jezus wstąpił do nieba w 40 dni po swoim Zmartwychwstaniu. Już w 376 r. pobożna matrona Domenia stawia tu pierwszy kościół. Po jego zrujnowaniu krzyżowcy wzniesli ośmioboczną rotundę, którego sklepienie nie było zamknięte, lecz posiadało wielki otwór wskazując jakby drogę, którą P. Jezus wstąpił do nieba. Z tego kościoła pozostały resztki kolumn. Dzisiejszą kaplicę postawili Grecy, ale kopuła która go przykrywa jest już dziełem mahometan, gdyż budowla ta jest dzisiaj własnością mahometan. W jej wnętrzu na skale można zobaczyć ślady stóp. Według niektórych mają to być odciski stóp Jezusa wstępującego do nieba.

Wreszcie Góra Oliwna upamiętniona została łzami Jezusowymi, kiedy schodząc z niej w Niedzielę Palmową ku Jerozolimie spojrzał na miasto ojczyste i zapłakał, widząc jaki straszny los czeka niewdzięczne bogobójcze miasto. Znamy dobrze te wstrząsające słowa zapisane przez ewangelistę: „Gdy się przybliżyli, ujrzał miasto, zapłakał nad nim i rzekł: O gdybyś i ty poznało w owym dniu, co służy twemu dobru, a teraz zakryte jest przed oczyma twymi; przyjdą na ciebie dni, gdy nieprzyjaciele twoi wiać cię otoczą, oblegną cię i zewsząd cię ścisną. Ciebie i dzieci twe, które będą za twymi murami, powołą na ziemię i nie pozostawią w tobie kamienia na kamieniu, ponieważ nie poznałeś czasu, w którym Bóg przyszedł do Ciebie z łaską i zbawieniem”. (Łuk. XIX, 41—44). Wstrząsająca ta przepowiednia spełniła się dokładnie 40 lat później. W 70 r. rzymska armia pod wodzą Tytusa ruszyła na zdobycie Jerozolimy. Cztery legiony oraz pomocnicze zastępy Syryjczyków i Numidów razem 60 tysięcy ludzi doskonale uzbrojonych ruszyły na miasto. Żydzi nie chcieli się poddać. Mieli 10 tysięcy żołnierzy i ponad 5 tysięcy doskonale zaciężnych Idumejczyków. Jerozolima była otoczona potrojnymi murami, najeżona 99 wieżami — zdawała się nie być zdobytą. Ale obleżonych głód dawał się we znaki. Ci, którzy chcieli wydostać się cichaczem z obleżonego miasta w poszukiwaniu za żywnością byli chwytani. Niewiastom ucinano ręce i odsyłano spowrotem, mężczyzn krzyżowano przy czym rozcinano im brzuchy, gdyż przy jednym ukrzyżowanym we wnętrzościach znaleziono ukryte złote monety. Mięka obleżonych trwała 100 dni. Zdobywano dzielnicę jedną po drugiej, dom po domu. Spalono świątynię z której strumieniami spływało srebro i złoto. Jeźdźcy Tytusa chwytają obrońców i ścinają głowy, które toczą się jak piłki.

Pierwsi chrześcijanie pamiętając zapowiedź Chrystusa i znaki rozpoznawcze schronili się wcześniej w Transjordanii pomni na słowa Chrystusa: „Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie. Niebo i ziemia przemina, ale słowa moje nie przemina”. (Łk. XXI, 32—33).

Wprawdzie Jerozolima została odbudowana po zburzeniu ale na wielkim placu, gdzie kiedyś stała wspaniała świątynia, nie zostało kamienia na kamieniu. Wielka kopuła meczetu Omera stoi osamotniona na środku placu i ginie w jego ogromie.

Rozważaliśmy te grozą przejmujące wydarzenia w kapliczce Dominus flevit, zbudowanej w 1955 r. przez arch. Barluzzi'ego. Absyda za ołtarzem wypełniona jest przez duże okno, z którego roztacza się widok na Jerozolimę, w świetle faktów, które nastąpiły później, a które Chrystus widział w swym proroczym wejrzeniu, rozumieliśmy lepiej przeogromny ból Boskiego Zbawcy, który płakał nad niewdzięcznością i ztwardziałością ludzkich serc ściągających na siebie niechybną katastrofę.

Gdy jesteśmy przy Górze Oliwnej jak nie wspomnieć o miejscu, z którego miało nastąpić wniebowzięcie NMP. Znajduje się ono w dolinie Cedronu, tu stóp wzgórza oliwnego. Nie ma jednak wystarczających dowodów na potwierdzenie autentyczności tego miejsca. Ewangelia nic nie mówi ani o narodzeniu N.M.P. ani też o Jej śmierci. Ostatnia wzmianka dotycząca M. Bożej, wspomina o Jej oczekiwaniu wraz z apostołami na Zesłanie Ducha św. (Dz. Ap. I, 14). Według niektórych głosów pochodzących z tradycji Najświętsza Maryja miała urodzić się około 20 lat przed Chrystusem i dożyła 72 lat.

Jej śmierć miała nastąpić na Syjonie, gdzie dzisiaj znajduje się kościół p.w. Zaśnięcia N.M.P., zaś miała być pochowana w dolinie Cedronu w skalistej grocie. Na tej grocie już w V w. zbudowany był kościół a po zniszczeniu przez Persów w 614 r. Krzyżowcy uporządkowali samą grocie a na niej odrestaurowali zniszczony kościół, dobudowując klasztor i oddając go w użytkowanie OO. Benedyktynom. Saraceni niestety zburzyli kościół z klasztorem zostawiając tylko dolną grocie. W 1363 r. objęli OO. Franciszkanie to sanktuarium, ale Turcy w 1757 r. przekazali je prawosławnym Grekom, którzy po dzień dzisiejszy nim zarządzają. Nie brak także głosów, że Matka Chrystusowa spędziła resztę życia i umarła w Efezie, ale nie ma na to żadnego potwierdzenia (Por. św. Klemens Popp, "Das Mariengrab in Ephesus" — Theologie und Glaube, 1955, zeszyt 3).

c.d.n.

JUBILEUSZE KAPŁAŃSTWA

50-lecie

Ks. Stanisław Bielski	— 22. V.
Ks. Rufin Weiss	— 24. VI.

25-lecie

Ks. Dyerard Dogiel	— 1. V
Ks. Piotr Rozwadowski	— 1. V.
Ks. Antoni Smoluk	— 1. V.
Ks. Henryk Ignaczewski	— 24. VI.
Ks. Jan Meger	— 6. VII.
Ks. Bronisław Jagiello	— 20. VII.
Ks. Jan Kowal	— 20. VII.
Ks. Piotr Głogowski	— 20. XI.
Ks. Lech Rychwalski	— 9. XI.

Z kroniki Diecezji

4. XII. 65. Szczecin — Sakramentu bierzmowania w par. św. Jana Chrzyciela udzielił ks. bp Wilhelm Pluta, Ordynariusz.
5. XII. 65. Szczecin — W parafii p.w. Wniebowzięcia N.M.P. w Dąbju ks. bp Ordynariusz odprawił o godz. 10-tej Mszę św. i wygłosił kazanie, a o godz. 14-tej udzielił sakramentu bierzmowania.
6. XII. 65. Sulęcín — Podczas uroczystości odpustowych w parafii Mszę św. pontyfikalną odprawił ks. bp Ignacy Jeż, Sufragan.
7. XII. 65. Paradyż — Konferencję dla Alumnów Diec. Seminarium Duchownego wygłosił ks. bp Wilhelm Pluta.
8. XII. 65. Gorzów — Mszę św. pontyfikalną z kazaniem, dziękczynne „Te Deum” za dzieło Soboru Watykańskiego II złożył Panu Bogu w kościele katedralnym ks. bp. Wilhelm Pluta. Ośno Lub — Mszę św. z kazaniem odprawił w kościele parafialnym ks. bp Ignacy Jeż.
10. XII. 65. Gorzów — Dzień Skupienia dla Sióstr Przełożonych z okręgu gorzowskiego.
- 14—15. XII. Dni Skupienia dla Sióstr Przełożonych z okręgu szczecińskiego i słubskiego.
- 15—16. XII. Warszawa — Ks. bp Wilhelm Pluta i ks. bp Ignacy Jeż uczestniczyli w konferencji Episkopatu Polski.
- 18—19. XII. Słupsk — Sakramentu bierzmowania w parafii p.w. N.M.P. udzielił ks. bp Ignacy Jeż.
W niedzielę ks. Biskup odprawił o godz. 12,00 Mszę św. z kazaniem oraz udzielił sakramentu bierzmowania II grupie dzieci i młodzieży.
20. XII. 65. Paradyż — We wspólnej wieczerzy dla Księża Profesorów i Alumnów Diec. Seminarium Duchownego połączonej z opłatkiem wigilijnym, uczestniczył ks. bp Wilhelm Pluta. Gorzów — Ks. bp Ignacy Jeż wyjechał do Rzymu.
22. XII. 65. Gorzów — Ks. infułat Karol Milik, pracownicy Kurii i Sądu Biskupiego, Księża Profesorowie Diec. Seminarium oraz Księża Proboszczowie z parafii gorzowskich złożyli J. E. ks. bp Ordynariuszowi w Jego rezydencji życzenia świąteczne i noworoczne.
23. XII. 65. Gorzów — Ks. bp Wilhelm Pluta przyjął w rezydencji życzenia od Sióstr Zakonnych pracujących na terenie miasta.
24. XII. 65. Gorzów — Pasterkę w kościele katedralnym odprawił ks. bp Wilhelm Pluta.
31. XII. 65. Dębica — W obrzędach pogrzebowych śp. księdza proboszcza Antoniego Kani uczestniczył ks. bp Wilhelm Pluta.

WIMBP Gorzów Wlkp.

nr inw.: 600 - 9413

R

Za pozwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.

Zam. — 11 — Nakład 1.200 — P-5